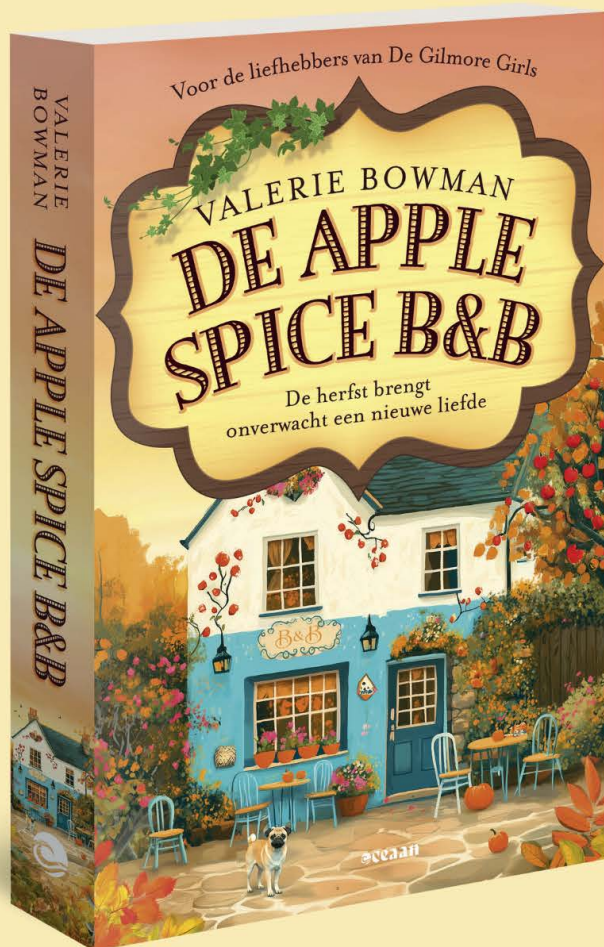

De bestseller voor de lezers van *Het Pumpkin Spice Café*

De herfst brengt onverwacht
een nieuwe liefde

Leesfragment

Leesfragment

Ik duw de grote houten voordeur met de appelvormige koperen deureklopper open en stap naar binnen. Het is alsof ik terug in de tijd stap. Het eerste wat ik opmerk is de geur. Kaneelstokjes sudderen op het fornuis. Die staan altijd op het fornuis in deze tijd van het jaar. Ik adem de geur in. Het maakt me een klein beetje melancholisch en heel erg blij. Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht.

Als volgende merk ik Pumpkin op die ligt te snurken. Pumpkin is een mopshond die mijn moeder redde uit het dierenasiel toen hij nog puppy was. Hij is een kleine dikzak en zoals de rest van zijn ras heeft hij moeite met ademen, wat een constant piepend geluid veroorzaakt waarheen hij ook gaat. De arme hond kan nooit iemand stiekem besluipen. Hij draagt ook altijd een oranje jumpsuit. Dat is een hondenpyjama die mijn moeder hem een keer voor de lol aantrok, maar ze had niet verwacht dat Pumpkin gehecht zou raken aan loungekleding. De eerste keer dat ze de pyjama uit probeerde te trekken, liet Pumpkin een woest gegrom horen en stond hij het niet toe. Mam was genooddaakt om een tweede exemplaar te kopen, dat snel kan worden aangetrokken als de eerste pyjama moet worden gewassen. Maar zelfs met de nieuwe pyjama aan, zit Pumpkin voor de wasmachine te staren tot de eerste klaar is. Hoe hij weet dat het originele exemplaar in de wasmachine zit, is een raadsel. En het is best verontrustend.

Pumpkin waggelt naar me toe en staart me aan, met zijn tong uit zijn bek en zijn eeuwige glimlach op zijn kleine ronde snoet. 'Fijn je te zien, P-dog,' zeg ik.

Hij blaft twee keer en ik hurk om over zijn dikke nekje te wrijven, omdat ik weet dat hij dat geweldig vindt. Maar ook omdat hij anders blijft blaffen. Ik ben gek op zijn krulstaartje. Het ligt op zijn rug alsof hij niet in staat is om het omhoog te

houden. Het is gewoon schattig. Daar is geen twijfel over mogelijk.

‘Ellie! Ben jij dat?’ klinkt een vrolijke stem vanachter de receptie.

Ik kijk op en zie Charlotte Parker staan.

‘Hoi, Charlotte,’ roep ik terug, zwaaiend. ‘Je ziet er geweldig uit.’

En dat is zo. Haar lange donkere haar zit in een paardenstaart, en haar donkere ogen met lange zwarte wimpers kijken me helder aan. Ze heeft altijd een glimlach op haar gezicht en vanavond is geen uitzondering. Ik zeg meestal dat ik niemand vertrouw die altijd vrolijk is, maar nu, na de dag die ik heb gehad, doet Charlottes vrolijke karakter me goed.

Ik sta op en laat Pumpkin en zijn pyjama achter me aan waggelen, terwijl ik naar de receptie loop.

‘Wat doe jij hier?’ vraag ik.

‘Heeft je moeder je niet verteld dat ik tegenwoordig hier in de B&B werk, Ellie?’ vraagt Charlotte, haar glimlach zo mogelijk nog breder.

‘O, dat zal ze vast wel hebben verteld.’ Ik wapper met mijn hand in de lucht.

‘Ja.’ Charlotte legt haar handen op de balie. ‘Ik ben hier de meeste dagen. En op woensdagavond, als je ouders naar de bingo gaan.’

‘Hoe gaan de zaken?’ Ik vraag het vooral om beleefd te zijn.

Er flitst even een vreemde blik over haar gezicht. ‘Het gaat... goed...’

‘Oh ja?’ Ik knik bedachtzaam. ‘Veel boekingen? Twaalf reserveringen vanavond?’ De B&B heeft twintig kamers. Een bezetting van zestig procent is goed.

‘Zoiets ja.’ Charlotte knipt met haar vingers. ‘Trouwens, hier is de sleutel van het appartement boven. Je moeder vroeg me je die te geven.’

Ze schuift een metalen sleutel naar me toe. Met een oranje lint is er een groot stuk leer aan vastgemaakt. De woorden THE PENTHOUSE staan in het wit op het leer gedrukt. Ik schud mijn hoofd. Mam staat erop om hier echte sleutels te gebruiken. Ik heb haar al vaak uitgelegd waarom sleutelkaarten beter zijn, maar zij en mijn vader willen er niets van weten. ‘Mensen komen hier niet voor de technologie, Ellie,’ zegt mijn moeder dan. ‘Ze komen hier om terug te gaan in de tijd. Om de dingen simpel te houden. Sleutels zijn simpel.’

Ik zou willen dat ik echt terug in de tijd kon gaan. Terug naar het moment dat Geoff me tijdens onze lunchpauze mee uit vroeg. ‘Het is maar een drankje, Eleanor,’ zei hij. Daarna bleef hij charmant. Hij vroeg me mee uit eten en hoewel ik een strikte regel had om werk en privé gescheiden te houden, begon ik op de een of andere manier met hem te daten en trok ik uiteindelijk bij hem in. En uiteindelijk stal hij mijn briljante ideeën en dumpte me. Ja, een tijdmachine zou nu wel welkom zijn. Waar is de TARDIS als je hem nodig hebt?

Ik schud mijn hoofd. Ik heb nu belangrijkere dingen aan mijn hoofd dan mijn ellendige verleden. Zoals een lang, heet bad nemen in het bad op leeuwenpoten boven in het zolderappartement. En morgen zal ik bedenken hoe ik aan mijn moeder ga uitleggen waarom ik ineens zoveel tijd overheb. Daarna ga ik uitzoeken hoe ik stiekem van hieruit kan solliciteren, terug naar de stad kan gaan en wraak kan nemen op zowel Geoff. Oké, dat laatste misschien niet. Hoelang duurt het eigenlijk na een pijnlijke relatiebreuk voordat je stopt met fantaseren over wraak?

Morgen is er tijd zat om daarover na te denken. Als ik het niet meer ijskoud heb, doodmoe ben en onder de modder zit.

‘Bedankt,’ zeg ik tegen Charlotte terwijl ik de enorme sleutel aanpak. Ik trek mijn koffer achter me aan en ga het appartement van mijn ouders binnen. De geur van kaneel is hier sterker om-

dat de stokjes hier op het fornuis staan. Mijn moeder laat de pan altijd op een laag pitje staan en maakt zich totaal geen zorgen over het brandgevaar, hoe vaak brandweercommandant Peyton haar ook waarschuwt.

De herinneringen die het appartement oproept, toveren opnieuw een kleine glimlach op mijn gezicht. Mam en ik die suikerkoekjes met appels erop bakten. De ciderdonuts die we altijd maakten. Het uithollen van pompoenen en het planten van chrysanten. Het is hier net een Norman Rockwell-schilderij.

Ik loop door de woonkamer naar de deur die toegang geeft tot de trap naar het zolderappartement op de vierde verdieping. Ik sleur de koffer naar boven, waarbij hij bijna bij elke stap tegen de trap bonkt. Het duurt even. De koffer is enorm en bijna al mijn kleren zitten erin. De goede items in ieder geval. Ik kon het risico niet nemen dat Geoff de Verrader ze zou verbranden of aan zijn nieuwe vriendin zou geven, die waarschijnlijk al bij hem intrekt. Klootzak.

Tegen de tijd dat ik boven aan de trap sta, ben ik buiten adem en heb ik ongetwijfeld zoveel lawaai gemaakt dat de hele B&B het heeft gehoord. Ik beloof mezelf om stiller te zijn als ik weer wegga.

Ik balanceer de koffer achter me op de trap en worstel met de grote metalen sleutel. Zodra ik de sleutel goed vast heb, rommel ik er onhandig mee rond de plek waar ik denk dat het sleutelgat zou moeten zitten. Het is te donker om iets te zien, dus ik ga met mijn vingers op zoek naar het gat. Het lukt me alleen niet en ik rommel een gênant lange tijd aan. Ik heb dan wel marketing én bedrijfskunde gestudeerd aan Columbia University, toch lukt het me niet om een ouderwetse sleutel in een ouderwets sleutelgat te krijgen. Als dit niet de kers op de taart is op deze waardeloze dag.

‘Oké! Oké!’ klinkt een diepe mannenstem vanuit het appartement. ‘Ik kom eraan.’

Ik heb ongeveer twee seconden om deze onverwachte wen-

ding te verwerken, voordat de houten deur openzwaait en er een halfnaakte man staat met een witte handdoek rond zijn middel.

Mijn mond valt open. Want dit is niet zomaar een halfnaakte man. Het is een enorm aantrekkelijke halfnaakte man. Een man met het lichaam van een adonis. Een man met een afgetraind lichaam en een sixpack dat eigenlijk verboden zou moeten worden. Of waarvoor op zijn minst een waarschuwing zou moeten uitgaan. Ik dwing mezelf langzaam om mijn blik van zijn lichaam naar zijn gezicht te verplaatsen. Zijn donkere, licht krullende haar is voor een van zijn bruine ogen gevallen en hij kijkt me fronsend aan.

‘Ellie?’ zegt hij. ‘Wat doe jij hier?’

Ellie? Hij kent me?

Ik slik. Heb ik deze adonis eerder ontmoet? Je zou denken dat ik me dat wel zou herinneren. Word ik dement?

Ik bestudeer zijn gezicht. Op dat moment veegt hij het natte haar opzij en ... verdomme. Ik weet het. Ik weet precies wie hij is. En ik heb hem eerder ontmoet. Alleen heb ik hem een tijdje niet gezien en hij zag er toen totaal niet zo uit. Dat weet ik zeker. Heel zeker.

De kanjer voor me is niemand minder dan Aiden Parker. En, oh mijn god, wat is hij veranderd.

Hét boek van deze herfst

**Grumpy
vs
sunshine**

Cozy

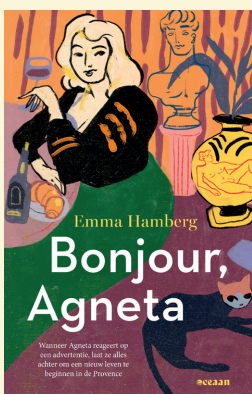
**Small
town
romance**

**Gilmore
Girls**

Spicy

**Opposites
attract**

**Forced
proximity**

Ontdek de leukste series en romans bij Oceaan!

Kijk ook op oceanboeken.nl of op
Instagram en Facebook: @oceanboeken

ocean